

Trencadís. L'últim llibre de Frederic Picàbia

Iñaki Rubio

Torna a casa, sense saber ben bé què ha passat però una mica més tranquil. Els seus personatges no només respiren, pensa, sinó que també senten amb passió el paper que els ha tocat. Deixa el diari al rebedor sense ni tan sols haver llegit les noves crítiques de la seva novel·la. Se sent estranyament cansat i havent dinat es queda adormit.

L'endemà al matí el despertador l'obliga a llevar-se. Està atordit, com si hagués tingut un malson, però no aconsegueix recordar res de ben concret. Només li ha quedat una vaga impressió que ni tan sols pot expressar amb paraules, la sensació estranya que les coses tenen una doble vida, com un món paral·lel, que hi ha coses que no són com semblen. Va a la cuina i es prepara un cafè. A fora fa fred i continua plovent. Mira per la finestra i sota els núvols intueix la presència emboirada, quasi fantàstica del Parc Güell. Carrer amunt hi ha l'entrada principal. Li agrada molt anar-hi tot i que de vegades li molesta la quantitat constant de turistes. En la seva intel·ligència enterbolida s'hi torna a instal·lar la mateixa sensació inquietant, aquell tipus d'intuïcions que sovint l'inspiren i l'obliguen a escriure amb la sospita inefable que hi ha coses que no encaixen.

S'acaba el cafè. Sobre la taula del menjador veu el diari que va llençar-hi amb ràbia, el diari on criticaven la seva darrera novel·la. Decideix que escriurà una rèplica a la maleïda crítica.